

des in ea fide, quam Patri præstiterant, perseverent, neque extimescant, quod Placentia defecerit, quando ea non per vim, aut dedentibus civibus, sed prodente Vergusio, atque exulibus, in potestatem Pontificis, aut Regis venerit; quare opibus & studio eorum in primis, qui pacem & concordiam expetunt, non Placentiam modò recuperare se posse confidat, sed majora, debellatis adversariis, facturus sit. Recitatis in concione literis obmurmuraverunt quidam, & pro vario animorum habitu, ita varii sermones ferebantur. Gibellini, ut beneficiorum, quæ à Matthæo acceperant, gratia aliqua staret in defensione filiorum suorum, omnia facienda & subeunda dicebant, ne ingrati aut perditæ fidei argui possint. Contraria sentiebant, & loquebantur, qui à Turriano aliàs steterant, & quorum cognati patria & fortunis multatati fuerant. Ita non solum altercatione & contrariis voluntatibus aperte dissentiebant; sed etiam commemorando hi, quæ à Matthæo beneficia acceperant, præterea concordiam & ocium, alii contumeliosius referentes, quod detrimenti acceperant, dum pro salute publica Turriano adhererent, ad certamen domesticum ventum est; insidiasque sibi invicem uterque alteri struere cœpere, armisque decertarunt. Denuo eodem titulo injuriarum & rebellionis, quo Pater, postulantur Galeatius, Marcus, & Fratres. Inter Mediolani adversus Galeatium Nobiles quidam conjurantes, cum Lodrisio, & duobus germanis barbaris Rogerio, & Agnanti nomine præfecti erant externorum militum. His pacti grandem pecuniam, si ad exturbandum Patria & Regno Galeatium secum senferint. Barbari, ut erant pecuniæ avidi, cum eis conjurant. Conjuratiōis participes fuere Lodrisius Vicecomes, Franciscus Garbagnates, & Symon Cribellus, & ii omnes, qui in legatione ad Legatum collegæ fuerant. Grave his erat, Galeatium ea non præstare, quæ ipsi in paciscenda cum Pontifice pace promiserant. Ita quamvis Gibellinæ sectæ forent, adversus Matthæi filios consurgebant. Cæterum Galeatius, ubi se prodi à mercenario præsidio, atque etiam Populares in se conjurasse cognovit, patriam cedens in Laudem Pompejam cum fratribus confûgit. Excepere benignè profugos Succius, & Jacobonus Viistarini. Hi inter Laudenses tum opibus, tum studio Gibellinæ factionis præstant. Invenio in Annalibus, ubi Genuæ nunciatum fuit, pulsos Mediolano Vicecomes, tanto gaudio obfessos affectos, ut confestim per universam Urbem Archiepiscopus cum longo Sacerdotum Ordine procederent, gratias Deo agentes, existimantes Patriam obsidione liberatam, nec posse Gibellinos in suburbanis persistere, deficiente Vicecome, in cuius tutela positi erant. Interea Mediolani Prætor constituitur Gallicus homo, Joannes nomine, cui cognomen erat de la Torre, alienigena sanè, & qui cognationem aliquam cum prioribus Dominis jactabat, continuò in præfecturis circumvicinis, atque oppidis ii per omnia conciliabula tumultuarios exercitus congregabant, qui Turrianorum studiosiores erant, atque Duce Thignaca, & Stracia Paravisino, ubi satis virum comparasse visi sunt, vocante Guelso, Moguntiam ingrediuntur. Jam advenerat cum præsidio Paganus Cafates, quem Lodrisius, & cæteri conjurationis Socii illuc eo consilio miserant, ut Moguntiacos in fide, officioque contineret, ne Galeatii ob fugam alium

Tom. XXV.

A Dominum introducerent, constitutâ ad arbitrium Republicâ, sub ditione & imperio Mediolanensis Populi cæteri manerent. Exclusus Moguntia Paganus, Lodrisio, & Sociis, quid gestum fuerit, nuntiat. Confestim Lodrisius, & Franciscus amicos ad se vocant, & eos in primis, qui in vicinis Urbibus opibus, & gratia pollebant. Advênit Franchinus Rusca, qui inter Novocomenses primus erat, Caccinus Tornielus Novariæ potens. Accessere etiam cæteri Gibellinæ factionis Principes. Continuò Moguntiam obsident: Nuncios ad Guicinum Cavatiam, cujus consilio, & opibus Moguntiaci defecerant, mittunt, petentes, in fidem, & gratiam Mediolanensium Oppidum tradi, quando communis res ageretur, nihilque esset ab utroque sejunctum. Consilia novarum rerum Mediolani excitata sunt. Id factum ad augendas factionum vires, & ut Patriæ, atque Reipublicæ pax & tranquillitas daretur. Pecunia insuper promissa, ut dissolvere posset quidquid alieni æris per libidinem, atque ignaviam contraxisset. Accessere inter hæc de finibus Bergomensium, & Cremenensium complures latrocinii assueti: horum Duces duo erant Gafparinus de Saravalle, & Maximus ab Ecclesia. Coniunguntur his haud pauci, qui ob perpetrata scelera, & homicidia domo ejecti erant, Guelso adhæserunt studiosi. His Guicinus adversus voluntatem Mercatorum, & bonorum Virorum multa concedebat, quippe illorum ope fretus, & armis, paulo superbius respondit: Commodis, & tutelæ Guelsi nominis consulendum esse, quando opportunitas daretur, & proinde Oppidum in manu sua tenendum, donec videat quorsum consilia novarum rerum tendant: Quod si Lodrisius, & cæteri, qui cum eo conspirarunt, publico commodo intenti erunt, se cum eis consensurum; sin aliter animatos viderit, prospiciet & ipse commodis, atque salutis sectæ suæ. Hoc temerarii hominis superbo responso exacerbati Lodrisius, & Primores, Germanos in primis, tum cæteros, qui mercede merebant, ad se vocant, ut omnes arma caperent, ut Oppidum expugnari oporteret, atque ut alacriores, & lætiores pugnam ineant, ut quod quisque sua manu ab hoite caperet, domum referret, concedunt, si debellati Moguntiaci fuerint, atque ad illorum arbitrium per triduum puberes juxta & impuberes supponunt, concessit ut licet capere, Domos diripere, Tempa spoliare, servato dumtaxat Joannis Baptistæ Templo cum Theauris. His pollicitationibus onerati, Ducumque exhortatione concitati, atque licentia, Milites, Oppidum ab omnibus locis, qua parte facilius expugnari posset, aggrediuntur. Illa autem turba Latronum, Allectorum, atque Lenonum, qui inermes ad prædam venerant, ubi videre hostem fossas transgressum, & vallum convellere, stationes continuò deserunt, atque Oppido cedunt. Mediolanenses, & peregrini Milites vallum transgressi, quotcumque obvios interficiunt, nemini parcebant, cædes ingens juvenum, & seniorum facta, mulieres pariter, & virgines constuprari. Ita totum triduum Germanus & Italus in direptione, rapinæ, & spoliis indulsit. Clades aspera fuit: Passim clamor, planctus, & ululatus mulierum audiri. Spectabat pater vincitum filium laqueo trahi; & ut gelidi erant dies, captivi præ timore & frigore frendentes dentibus, & manibus post terga revinctis, horrendos stridores emittebant. In propriis domibus captivi ligati

G

tene-